

„Tak,“ ozval se Jirkovi za zády trenérův hlas. „Ještě si dáte deset lajn na šířku hřiště a pro dnešek končíme.“

Jirka zamířil k Lukášovi, který stále ještě ležel na zádech.

„Dobry?“ nahnul se nad kamaráda, aby mu viděl do obličeje.

„Jasný. Brnkačka. Já si tu jen tak ležím, čumím do nebe a počítám obláčky.“

Jirka se otočil na blankytně modrou oblohu a pak se se škodolibým úsměvem podíval zpět na Lukáše.

„A kolik jsi jich napočítal?“

Lukáš se zvedl na lokty.

„Hele, někde kolem třicátýho sedmýho mě to přestalo bavit,“ zašklebil se.

Jirka mu podal ruku. Lukáš na ni nejprve zamžoural, jako by se rozmýšlel. Pak ji ale s děkovným přikývnutím přijal.

„Au,“ zasténal, když ho Jirka škubnutím vytáhl na nohy. „Ty jsi hroznej tank, kámo. Cítím se, jak kdyby se přese mě přehnal nosorožec.“

„Ale prosím tě,“ mávl rukou Jirka. Cukající koutky úst ho ale zradily. Pochvala od o tolik sportovněji založeného kamaráda mu dělala moc dobře.

„Tak co bude? Pro vás to platí taky!“ houkl na ně vytáhlý trenér a mávl ke zbytku týmu. Ostatní kluci už měli pořádný náskok a oba kamarádi museli rychle vyrazit. Pokud tedy nechtěli dobíhat sami dva, zatímco se už ostatní budou převlékat.

...

„Poslouchejte. Do předváděčky na Viktorce zbývá pár dní,“ připomněl v šatně trenér Čestmír Motejzík, kterému jeho svěřenci neřekli jinak než Čěsto. „Je to jedinečná příležitost, jak ukázat celému městu, že sport není jen o věčně simulujících kopačkách a vybruslených hokejkách.“

Jeho shrnutí dvou nejoblíbenějších sportů v Plzni kluky rozesmálo.

„Tady,“ zvedl papír s několika barevnými nákresey, „je soupis akcí, které budeme předvádět. Vedle na straně je u každé seznam, kdo bude co dělat.“

Mezi kluky to pro změnu zašumělo.

„Takže tam budou jen vybraní?“ ozval se Kuba, jeden z útočníků. Položil tak nahlas otázku, která hrála v hlavě všem v místnosti. Nastalo ticho. Všichni ustali v převlékání a šestnáct párů očí se upřelo na trenéra.

„Co myslíš, Kubo?“ upřel na tazatele pohled Čěsta. „Naběhneme tam v pěti a budeme lidi lákat na házení si šiškou v kruhu?“

Když Kuba nereagoval, trenér potřásl hlavou.

„Jasně že tam půjdeme všichni. Máte to povinně. Nepřijímám žádné omluvenky. Zbytek bude vždy rozestaven na pozicích, jak si můžete najít na nákrese. Jde hlavně o ty akce. Ty musí být prostě ukázkové.“

Šatnou zaznělo úlevné oddechnutí.

„Tady si každý vezměte svou kopii, koukněte na to. Samozřejmě to nahraju i do naší skupiny, ale známe vaši aktivitu tam, že? Minimálně polovina z vás by tam na mě koukala jak vyoraná myš.“

Čestmír Motejzík položil papíry na stůl. Kluci se hrnuli jeden přes druhého, aby se na ně dostalo.